

Formanden: Dersom ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at stedfortræderen indkaldes. (Ophold). Det er vedtaget. Murerarbejdsmand Alfred Andersen vil herefter blive indkaldt som midlertidigt medlem af folketinget fra og med den 9. oktober 1969.

Den næste sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ivar Nørgaard* til ministeren for Grønland:

„Kan ministeren oplyse, hvad der hidtil er passeret i sagen om en eventuel udflytning af den kgl. grønlandske handel, og hvornår og på hvilket grundlag der kan forventes truffet afgørelse i sagen?“

Ivar Nørgaard: Det forlyder, at ministeren regner med, at der kan træffes endelig afgørelse i denne sag i dette år. Hvis det er tilfældet, må det hilses med tilfredshed, fordi den usikkerhed, der hersker på dette område, berører mange. Den berører for det første de byer, som hver for sig regner med, at udflytningen skal finde sted til den, hvis udflytning overhovedet besluttet, men den berører også i høj grad alle dem, der er ansat i institutionen.

Jeg har deltaget i flere møder i denne sommer, hvor man har drøftet demokrati på de offentlige arbejdspladser og derfor også har været inde på spørgsmålet om, i hvilket omfang de ansatte bliver tilstrækkeligt orienteret om de beslutninger, der træffes for deres arbejdspladser fremtid. Derfor har man henvendt sig til mig som folketingsmand og spurgt, om jeg kunne give oplysninger i denne anledning. Det har jeg desværre ikke været i stand til, og det er derfor, jeg meget gerne vil bede ministeren besvare det spørgsmål, jeg har stillet til ham.

Ministeren for Grønland (A. C. Normann): Jeg takker det ærede medlem for spørgsmålet, da det jo er rigtigt, at der hersker en betydelig uklarhed om det, en naturlig uklarhed, og også en betydelig interesse for, på hvilken måde spørgsmålet skal blive afklaret.

Men når det ærede medlem i pressemed-

delelser er lige ved at antyde, at jeg eller regeringen søger at holde spørgsmålet om den kgl. grønlandske handels udflytning uafklaret, synes jeg, det er berettiget indledningsvis at fastslå, at sagen stammer helt tilbage fra 1964, hvor den første gang rejstes. Det vil altså sige, at den har været holdt svævende, eller været under behandling for at sige det mere korrekt, under 3 regeringer, derunder igennem hele den periode, hvori den regering sad, som det ærede medlem var deltager i.

Jeg vil imidlertid gerne sige, at jeg fuldt ud deler det ærede medlems opfattelse, at det under hensyn til den kgl. grønlandske handel, de deri ansatte og de involverede byer er nødvendigt hurtigst muligt at skabe en afklaring i sagen, og jeg tror oven i købet, jeg tør sige, at jeg har gjort, hvad jeg kunne for at presse sagen frem til en afklaring.

Da jeg overtog den, beroede den på spørgsmålet om, hvilken transportteknik der skulle anvendes ved transporten af stykgods fra Danmark til Grønland. Dette spørgsmål blev imidlertid i efteråret 1968 belyst igennem en rapport fra et anerkendt ingeniørfirma, som gik ind for pram-containertransporten. På samme tidspunkt traf jeg beslutning om, at det af mange grunde ville være rigtigt, at det blev fastslået, at der ikke i første omgang ville blive tale om en udflytning af hele den kgl. grønlandske handel, i alt fald ikke på én gang, men alene om transportfunktionen og om den i denne forbindelse mest nødvendige virksomhed.

Årsagen hertil er, at udviklingen i Grønland ikke mindst på erhvervslivets område går så stærkt, at der endnu ikke har tegnet sig et endeligt billede af, hvilken rollefordeling der på lidt længere sigt vil være imellem staten på den ene side og det private erhvervsliv på den anden. Jeg anså det derfor for urigtigt at opstille det som en forudsætning, at hele KGHs administration, derunder indkøbsafdelingen, skulle flytte. Jeg gjorde det derfor i mit oplæg klart, at den by, som ønskede at komme i betragtning som modtager af udskibningsvirksomheden, også måtte være rede til at modtage KGHs administration senere hen, hvis denne på lidt længere sigt skal holdes sammen.